

"Inspirationstal" av Maria Abrahamsson hos M-föreningen i Rinkeby/ Tensta den 5 juni 2010

Obs! Det talade ordet gäller

I valet 2006 fick Socialdemokraterna 35 procent av rösterna, det var det sämsta valresultatet för det stora partiet i modern tid. För ett och ett halvt år sedan låg Socialdemokraterna stadigt långt över den siffran och fick uppemot 45 procent i flera mätningar.

Under det senaste året har partiet pendlat mellan 32 och 35 procent i de flesta mätningar.

Och i gårdagens Demoskop kröp Socialdemokraterna under den magiska 30-procentgränsen, och landade på 29,9. Visst, man ska ha i åtanke att Demoskop är ett mätinstitut känt för stora opinionssvängningar.

Men likväl, trenden är tydlig också i andra mätningar: Moderaterna har gått i kapp eller nästan gått i kapp Socialdemokraterna.

- Jag är en krigare och det kommer att behövas nu, löd Mona Sahlins svar på TT:s fråga om vad hon kan göra som partiledare apropå opinionsrasen.

Krigaregenskaper är bra att ha, inte tu tal om den saken. Genom åren har Mona Sahlin också visat prov på att hon slåss bäst i underläge, att hon är en underdog, en envis fighter. Precis som Fredrik Reinfeldt är Mona Sahlin duktig på att komma igen när läget ser mörkt och hotfullt ut.

Men kan Sahlin vända kräftgången för hennes parti till en framgång på valdagen om mindre än 4 månader?

Ja, omöjligt är det inte. Men vi moderater ska se till att det inte sker!

Det mest oroväckande är att även om vi lyckas hålla socialdemokraterna under 30 procent - i så fall deras sämsta valresultat någonsin - så kan, hur hemskt det än låter, Mona Sahlin bli Sveriges första kvinnliga statsminister.

Medan vi moderater kan göra vårt absolut bästa val genom tiderna, och ändå förlora regeringsmakten. Och det beror naturligtvis på att De rödgröna som politiskt block ändå kan bli större än Alliansen. Så kan det bli om Miljöpartiets exempellösa opinionsframgångar skulle hålla i sig fram till valdagen.

Så det räcker inte att vinna över Mona Sahlin. Också Maria Wetterstrand måste besegras. Men inte heller det är någon omöjlighet.

Tvärtom, den utmaningen är något att spurras av. Valrörelsen är fortfarande på lågintensiv nivå, men kanske kan jag höja temperaturen ett snäpp med några fler siffror som kan vara bra att ha i bakhuvudet fram tills vallokalerna stänger den 19 september.

I höstens val är hela 7 miljoner människor röstberättigade varav 1,8 miljoner är pensionärer och 497 000 förstagångsväljare.

Såvitt jag vet har det i inget tidigare val varit så många äldre och yngre väljare i valmanskåren. I och för sig har antalet invånare och röstberättigade heller aldrig varit så stort, men andelen yngre och äldre är alltså särskilt stor i år.

Det har betydelse genom att dom yngsta väljarna, som grupp betraktat, hör till de lättrörligaste väljarna, och för pensionärernas del är det många som röstar på det parti som lovar att mest höja pensionen och bostadstillägget. Det är lätt att lova, betydligt svårare är att få fram de nya jobben som gör att arbetslösa kan få ett jobb och bidra till välfärden genom att betala skatt. Som bland annat kan användas till att höja pensionerna.

En retorisk fråga - men vilket politiskt block tror ni är bäst på att få fram dom nya jobben?

De rödgröna som vill höja a-kassa och göra det mer lönsamt att inte jobba?
Eller Alliansen som vill fortsätta att göra det mer lönsamt att arbeta än att inte göra det?

Nytt i det här valet jämfört med tidigare val är:

- 1) En ny politisk karta med Sverigedemokraterna. Att nya partier - som t ex Feministiskt initiativ och Piratpartiet - knackar på riksdagens dörr är inte nytt. Det gör nya partier i varje val hela tiden. Det helt nya i och med höstens val är att SD har chans att ta sig in. Partiet har pendlat runt 4 procent i hyggligt många mätningar, några för många för att man bara ska kunna avfärda hotet som helt osannolikt.
- 2) En annan sak som är nytt med det här valet är LO. Höstens val är det första valet hittills, så länge jag vet, som svensk socialdemokrati inte har draghjälp av LO i valrörelsen.

Jo självklart kommer LO att pumpa in åtskilliga miljoner kronor i Socialdemokraternas valkassa. Men har någon under våren sett en enda gemensam gruppbild med Mona Sahlin och LO:s ordförande Wanja Lundby-Wedin? Har någon läst en rad, sett eller hört nyhetsinslag i tv eller radio om att Sahlin och LO planerar gemensamma valkampanjer och valaktiviteter?

Nej, och vad beror det på? Jag tror både ni och jag vet svaret.

För det första: Förtroendet är rätt kvaddat för Wanja Lundby-Wedin efter hennes inblandning i AMF-skandalen, och det både internt och externt. Det är

nog första gången nånsin som gräsrotterna inom LO-kollektivet misstror sin egen ordförande.

Kort sagt: Wanja Lundby-Wedin ÄR en tillgång i valrörelsen, men INTE för Mona Sahlin och det socialdemokratiska partiet. Utan för alliansen, och därför får Wanja finna sig i att inte vara affischflicka.

För det andra, och detta är nog egentligen allvarigare för Sahlin och Socialdemokraterna:

Det var LO som satte klackarna i backen och krävde att Sahlin skulle ta med Vänsterpartiet i De rödgröna regeringsalternativet. MEN LO:s alla medlemmar är inte glada i kommunister.

Vänsterledaren Lars Ohly kallar sig visserligen inte längre kommunist men någon personlig omvändelse har han inte deklarerat, och LO brukar av tradition inte vilja ha några löss i de röda fanorna.

3) På tal om regeringsalternativen. Är det något som kommer att ställas mot vartannat i det här valet så är det inte i första hand själva regeringsalternativen. Dom är rätt kända vid det här laget.

En jämförelse som däremot är väldigt intressant och viktig för väljarna är de båda alternativens regeringsduglighet. Man kan ha synpunkter på mediernas personfixering, men i det här fallet ska vi nog mest gratulera oss själva.

Fredrik Reinfeldt är inte bara en populär och stark ledare internt i partiet. I mätning efter mätning om folks förtroende för de två huvudkandidaterna som statsminister, leder Reinfeldt skyhögt över Mona Sahlin.

Och det vore väl märkvärdigt om den skillnaden inte till slut slår igenom också när det gäller valresultatet?

Det här konstanta övertaget i förtroendemätningarna är inte bara en sporre för moderaterna, Alliansen och alla vi valarbetare. Det är minst lika mycket en black om foten för Mona Sahlin. Ja, eftersom det självklart dämpar entusiasmen hos hennes valarbetare och de socialdemokratiska väljarna.

Såvitt jag har sett finns det bara en gren där väljarna - än så länge - hyser starkare tilltro till Socialdemokraterna och Sahlin än vad de gör till Moderaterna och Reinfeldt. Och det gäller sjukvården.

Fast i Stockholms landsting verkar Socialdemokraternas nyförvärv Ilija Batljan och det moderata finanslandstingsrådet Catharina Elmsäter-Swärd komma överens om en hel del. Jag tänker inte minst på finansieringsmodellen för nya Karolinska i Solna. Så himla fel ute kan vi alltså inte vara på sjukvårdsområdet. Och det från vänsterhåll kritiserade vårdvalet har faktiskt ökat människors tillgänglighet av vård - vårdutbudet har ökat. Det är viktigt att påminna om det!

4) Vad är vi mer bra på? Jag säger bara Anders Borg. Jag jobbade själv på det moderata riksdagskansliet i mitten av 90-talet när Borg anslöt sig till oss som slavade som politiska sekreterare. Om jag inte minns fel tröttnade Borg ganska snart på att få sina uträkningar och kalkyler totalsågade av dåvarande partiledaren Carl Bildt och hans vapendragare Lars Tobisson.

Men sedan kom Borg tillbaka i full sving, minst sagt. I dag är finansminister Borgs ekonomiska politik hyllad världen över, och det i en tid med ekonomisk turbulens och där väldigt många länder och människor har råkat illa ut.

Nej, det är inte roligt att heta Thomas Östros i det läget. Det förstår jag också.

5) Vi vinner i regeringsduglighet, vi vinner i finanspolitik, vi vinner i den svåra konsten att rehabilitera långtidssjukskrivna till ett anständigt liv. Där missmod, beroende och bidrag ersätts med jobb, självförtroende och lön.

Vi vinner över Sossarna när det gäller att utbilda fler poliser. Alliansens vallöfte 2006 om totalt 20 000 poliser är uppnått. Jättebra!

Jag ska inte bråka om poliserna här i dag, men för min del hade regeringen före valet gärna fått prata lika mycket - helst mer - om polisens uppenbara behov av en ny och effektivare polisorganisation. Men var så säker, det kommer nästa mandatperiod, får vi hoppas.

Innan jag går över till att lista möjliga och omöjliga frågor som kan dyka upp i valrörelsen, måste jag uppmana er och även mig själv:

GLÖM INTE att tala om för väljarna vem det är som ligger bakom att de numera i runda slängar har mellan 1 500-1 700 kronor mer i månaden att röra sig med.

Ja, i vissa fall en hel månadslön mer om året att shoppa för, spara eller investera.

Alliansregeringens jobbskatteavdrag är så bra för folk och för landets tillväxt och därmed för jobben att inte ens De rödgröna törs skrota det om - Gud förbjude - Lars Ohly och kompani skulle vinna valet.

Vilka frågor kommer då att bli heta under de återstående 106 dagarna fram till valet?

På en punkt kan vi vara säkra - medierna kommer att vara mycket lyhörda för vad som kan uppfattas som oenighet inom respektive block. Jag tycker det är bra och värdefullt som konsumentupplysning.

Partierna och politikerna måste få dryfta stora framtidsfrågor offentligt, allra helst ett valår. Det må handla om - som i folkpartiets fall - Euron, Nato, mer pengar till Försvaret eller a-kassan. Folkpartiet får gärna elda på sina egna med dom löftena, det är bara bra, men alla vet ju ändå att det blir ingen euro- eller Natoanslutning nästa mandatperiod, inte ens om Alliansen fortsatt får regera.

I går var det Moderaternas tur att fronta mot alliansvännerna i trätöfrågan om arbetsrätten och las.

- Vi är ju några andra partier som tycker annorlunda, kommenterade Centerledaren syrligt i Aktuellt. Maud Olofsson lät hälsa att hon är fast i sin uppfattning att turordningsreglerna måste ändras och hon tänker driva den linjen i förhandlingarna om ett borgerligt valmanifest.

Alla tiders, tycker jag. Men samtidigt, om man uppskattar att alliansen visar korten före valet, även om det kan avslöja åsiktsskillnader, då är det inte schyst att anklaga De rödgröna för att de spretar och ha utspel som krockar med varandra.

Men det finns ändå en viktig skillnad. De rödgröna är till skillnad från Alliansen oense i helt fundamentala saker.

En majoritet i Vänsterpartiet vill ju t ex att Sverige ska gå ur EU. Och för att splittringen inte ska framstå som alltför skriande stor har alltså sossarna, fått vika ner sig för dom mindre.

Senast gällde det kravet att USA ska dra tillbaka all militär närvaro utanför landets gränser. Ett helt orealistiskt och säkerhetsmässigt livsfarligt krav, och det är Socialdemokraterna djupt medvetna om.

Ändå har dom tvingats ställa sig bakom detta helt befängda krav. Sådant ökar på missmodet inom de socialdemokratiska leden, och det har vi heller inte någon anledning att vara särskilt ledsna över.

En fråga som absolut INTE kommer att vara glödhet i valrörelsen är feminismen. Det är otur för Gudrun Schyman, men väljarna rankar inte den frågan högt alls. Schyman får nog vara tacksam om Fi:s opinionssiffror från förra valet - 0,67 procent - står sig.

Miljö och klimat såg ju länge ut att bli en glödhet valfråga. Minns toppmötet i Köpenhamn, säger jag bara.

Men miljön och klimatet är inte längre mänsklighetens största problem, inte just nu vill säga. Ett kvitto på det fick vi förra söndagen i SVT Agenda där Maria Wetterstrand plötsligt agerade skolpolitiker och anklagade Jan Björklund för att hans skolpolitik är flummig.

Nog för att man kan ha synpunkter på Björklund, men flummig är väl det sista man förknippar med den mannen?

Jobben och sysselsättningen är däremot självklara valfrågor. Liksom skatterna.

Glöm föresten inte att så ofta som möjligt påminna väljarna om Miljöpartisten Mikaela Valterssons besked till villaägarna apropå De rödgrönas höjning av fastighetsskatten för villor som har ett taxeringsvärde på 4,5 miljoner?

Som Valtersson sa till journalisten som undrade vad dom villaägare ska göra som inte hade råd att betala den höjda fastighetsskatten?

”Inte råd att betala?” ”Dom får väl belåna eller sälj villan!”

Att 3 av 10 ägare av de hus som berörs tjänar mindre än 25 000 per månad, har man tydligen missat. Likaså att över hälften av husägarna tjänar mindre än 40 000 i månaden. Så nej, någon täckning finns inte för talet om att det bara är ”rikingar” som drabbas.

Kärnkraften tycker jag också förtjänar att lyftas som valfråga. De rödgrönas avvecklingsplaner stöds inte ens av Mona Sahlins partikamrater (56 procent är emot). Industri och fack sluter upp bakom Alliansen.

Förbifart Stockholm är en lokal riksangelägenhet, där Sahlin mot bättre vetande och på kollisionskurs med väljarna låter Wetterstrand diktera villkoren. På samma sätt som Ohly har fått diktera villkoren när det gäller synen på USAs militär närvaro i Afghanistan och på Koreahalvön.

För att sammanfatta, Mona Sahlin och Socialdemokraterna kan göra sitt sämsta val någonsin. Och Sahlin kan paradoxalt nog ändå bli Sveriges nästa - och första kvinnliga - statsminister.

Det är just därför som vi just nu inte ska jubla alltför mycket åt dom senaste opinionsmätningarna som säger att M har störst stöd hos väljarna. Det krävs

stenhårt arbete ända fram till valet för att övertyga väljarna om att 4 år med Mona Sahlin är 4 bortkastade år.

Men lite har vi allt rätt att glädja oss åt att just nu pekar alla kurvor uppåt för moderaterna.

Jag skulle kunna hålla på en stund till, men jag också nyfiken på era frågor och synpunkter, så jag stannar här.

Tack!